

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9369 af 15/03/1997 (Historisk)

**Ankestyrelsens principafgørelse O-33-97 om barsel - sygdom -
opholdskommune - flytning på eget initiativ - afbrydelse af revalidering -
midlertidig forsinkelse - refusion - graviditet**

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20085-9520662-95

Ankestyrelsens principafgørelse O-33-97 om barsel - sygdom - opholdskommune - flytning på eget initiativ - afbrydelse af revalidering - midlertidig forsinkelse - refusion - graviditet

Resume:

Ankestyrelsen fandt i 2 sager om refusion i tilfælde af afbrydelse af et revalideringsforløb i forbindelse med graviditet, at B kommune havde ret til refusion fra A kommune for udgifter til bistand til en kvinde efter hendes flytning på eget initiativ til B kommune, hvor hun havde fortsat den uddannelse, som A kommune havde givet tilsagn om revalideringsstøtte til.

Refusionspligten varede indtil afslutningen af den påbegyndte uddannelse, idet en afbrydelse af revalideringen som følge af sygdom på grund af graviditet samt efterfølgende barsel kun betragtedes som en midlertidig forsinkelse af erhvervsplanens gennemførelse.

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 11, stk. 1, nr. 1

Sagsfremstilling 1:

Sag nr. 1 - j.nr. 20085-95: En kvinde havde af A kommune fået bevilget hjælp efter bistanndslovens § 43 til en uddannelse til informatikassistent. Hun påbegyndte uddannelsen den 4. august 1992. Uddannelsen forventedes afsluttet i juni 1994. Den 30. august 1992 flyttede hun på eget initiativ til B kommune, der fortsatte den af A kommune lagte erhvervsplan.

Den 1. september 1993 blev kvinden sygemeldt på grund af graviditet og overgik fra bruttorevalideringsydelse til kontanthjælp. Fødslen forventedes at finde sted i begyndelsen af december 1993.

B kommune anmodede i marts 1994 A kommune om refusion af udgifterne til revalideringsforløbet for perioden fra 1. september 1992.

B kommune anførte bl.a., at den ikke havde ændret den lagte erhvervsplan, og derfor havde krav på refusion af udgifter til planens gennemførelse, jf. bistanndslovens § 11.

A kommune meddelte, at kommunen ville refundere udgifterne indtil 1. september 1993. Kommunen henviste til, at kvinden ved udgangen af september 1993 var overgået til kontanthjælp på grund af sygdom, hvorfor revalideringsplanen skønnedes afbrudt den 1. september 1993. B kommune anførte overfor nævnet, at kommunen ikke var enig i, at revalideringsplanen var afbrudt. Planen var fortsat uændret at uddanne kvinden til informatikassistent, men hun var midlertidigt overgået til kontanthjælp på grund af graviditet og barselorlov. Når barselorloven var afsluttet, ville uddannelsen blive færdiggjort.

B kommune mente sig berettiget til samtlige udgifter til revalideringsforløbet fra 1. september 1992 og frem til afslutningen af uddannelsen, således også vedrørende den periode kvinden havde modtaget § 37-hjælp under sygemelding og barsel. Dette var udgifter, som var afledt af, at hun var under revalidering

og dermed ikke berettiget til syge- og barseldagpenge. A kommune ville derfor også have haft disse udgifter, såfremt klienten var blevet boende i A kommune.

A kommune anførte overfor nævnet, at kommunen var af den opfattelse, at refusionspligten ophørte, når revalideringsydelsen blev indstillet, og afbrydelsen af studieforløbet skyldtes sygemelding i forbindelse med graviditet, da afbrydelsen i studieforløbet ikke kunne anses som ganske kortvarigt.

Det var oplyst, at kvinden påny overgik til bruttorevalideringsydelse den 1. september 1994. Hun genoptog uddannelsen den 9. august 1994 og afsluttede den i juni 1995.

Ankenævnet fandt, at A kommune var forpligtet til efter bistandslovens § 11, stk. 1, nr. 1 at refundere udgifter til bistand også efter 1. september 1993.

Nævnet fandt, at B kommune fortsat var bundet af tilsagnet om hjælp til gennemførelse af uddannelsen til informatikassistent, selvom uddannelsesplanen havde måttet udskydes på grund af graviditet og barselorlov.

Nævnet lagde vægt på, at revalideringsplanen var blevet genoptaget efter endt barselorlov.

Sagen blev sammen med den følgende sag behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt der fortsat var krav på refusion uanset, at der havde været tale om en midlertidig, men dog længerevarende afbrydelse af et igangværende revalideringsforløb.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at A kommune var refusionspligtig efter bistandslovens § 11, stk. 1, nr. 1, jf. § 10, stk. 1 overfor B kommune for udgifter til bistand til kvinden fra dennes flytning på eget initiativ til B kommune 30. august 1992.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at kvinden efter flytningen til B kommune fortsatte med den uddannelse, som A kommune havde givet tilsagn om revalideringsstøtte til og på, at A kommune ved hendesflytning umiddelbart blev bundet af B kommunes afgørelse om revalideringsstøtte.

Ankestyrelsen fandt, at refusionspligten varede ved indtil afslutningen af den påbegyndte uddannelse.

Ankestyrelsen lagde til grund, at der kun havde været tale om en midlertidig forsinkelse af erhvervsplanens gennemførelse.

Ankestyrelsen stadfæstede således ankenævnets afgørelse.

Sagsfremstilling 2:

Sag nr. 2 - j.nr. 20662-95: En kvinde havde af A kommune fået bevilget revalideringshjælp efter bistandslovens dagældende § 42 til en uddannelse til teknisk assistent. Den 15. september 1990 flyttede hun på eget initiativ til B kommune. Kvinden var gravid med forventet nedkomst omkring 1. marts 1991.

Der var på grund af ændret studieplan tvivl om, hvorvidt kvinden kunne færdiggøre sin uddannelse. Imidlertid fortsatte hun på uddannelsen, idet hun afventede, om der blev oprettet et opsamlingshold, således at hun havde mulighed for at gøre uddannelsen færdig efter barselorlov.

B kommune bevilgede herefter hjælp i henhold til bistandslovens dagældende § 42, for perioden 16. september 1990 til 30. september 1990. Fra 1. oktober 1990 blev der bevilget bruttorevalideringsydelse efter bistandslovens § 43.

I november 1990 meddelte kvinden socialforvaltningen, at hun havde aftalt med sin studievejleder, at hvis hun bestod eksamen i december 1990, kunne hun begynde på 2. del af skoleopholdet til januar 1992, og at det ville vare frem til juni 1992. Hun havde fået dispensation for praktikperioden på 12 måneder inden 2. semester, således at den skulle gennemføres efter afsluttet eksamen.

Kommunen besluttede herefter at suspendere bruttorevalideringsydelsen i perioden 1. januar 1991 til 1. januar 1992 under hensyn til ovenstående uddannelsesplan. Kvinden overgik herefter til hjælp efter bistandslovens § 37.

Den 12. marts 1991 fandt fødslen sted. Den 6. januar 1992 påbegyndte kvinden atter studiet, som hun afsluttede i juni 1993. I perioden juni 1992 - juni 1993 var hun i praktikplads som led i uddannelsen. Bruttorevalideringsydelsen ophørte den 20. juni 1993.

B kommune anmodede i marts 1994 A kommune om refusion vedrørende udgifterne til hendes revalidering, idet kommunen anførte, at den ikke havde ændret den lagte erhvervsplan, og at kommunen derfor havde krav på refusion af udgifter til planens gennemførelse, jf. bistandslovens § 11.

A kommune meddelte, at den ikke kunne godkende refusionskravet.

Ankenævnet fandt ikke, at det forhold, at kvinden midt i uddannelsesforløbet havde barselorlov, som medførte en udsættelse af uddannelsesforløbet, kunne fritage A kommune for refusionspligten. Nævnet fandt således, at B kommune kunne få refunderet bistandsudgifter for perioden 15. september 1990 til 30. juni 1993.

I klagen til Ankestyrelsen anførte A kommune bl.a., at B kommune i barselperioden havde ydet klienten hjælp via bistandslovens § 37 i stedet for bistandslovens § 43. Der var således ikke tale om refusion i forhold til bistandslovens §§ 11 og 43.

A kommune henviste desuden til SM O-65-93, hvor man talte om et ubrudt revalideringsforløb. I nærværende sag var der tale om et brudt forløb i forhold til uddannelsesplanen, idet klienten ved flytning oppebar hjælp via bistandslovens § 43 og i barselperioden et helt år overgik til § 37 og senere igen over til hjælp via bistandslovens § 43.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at A kommune var refusionspligtig efter bistandslovens 11, stk.1, nr.1, jf. § 10, stk. 1 overfor B kommune for udgifter afholdt efter bistandsloven til kvinden fra dennes flytning på eget initiativ til B kommune den 15. september 1990.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at kvinden efter flytningen til B kommune fortsatte med den uddannelse, som A kommune havde givet tilsagn om revalideringsstøtte til, og på at B kommune ved hendes flytning umiddelbart blev bundet af A kommunes afgørelse om revalideringsstøtte.

Ankestyrelsen fandt, at refusionspligten varede ved indtil afslutningen af den påbegyndte uddannelse.

Ankestyrelsen lagde herved til grund, at der kun havde været tale om en midlertidig forsinkelse af erhvervsplanens gennemførelse.

Da krav mod en tidligere opholdskommune ifølge bistandslovens 11, stk. 5 skulle rejse senest 3 år efter hjælpens ydelse, og da forældelsesfristen regnes fra tidspunktet for kravets rejsning den 14. marts 1994, jf. SM O-71-95, var der kun refusion for den del af refusionskravet, der lå efter den 14. marts 1991.

Ankestyrelsen tiltrådte med denne ændring ankenævnets afgørelse.